

AV STIG JÄRREL

Som bekant framträder SS-konduktrisen Nora Eriksson i drottning Elizabeths gestalt på Kar de Mummarevyn på Folkan om kvällarna. Vi har bett revyns ledande stjärnartist Stig Järrel skriva om sin kollega.

■ Naturligtvis kan man tycka att det är ett långt kliv från konduktrisplatsen till drottningpositionen på Folkan, men den som sett Nora regera på 7:an förstår att hon inte står Elizabeth långt efter i konsten även om hon inte har tillgång till Eden utan får nöja sig med Djurgården.

När Nora första gången dök upp för att axla drottningklänningen och serafimersnöret var jag nog litet skeptisk, men vilken tös att klara rollen! Den som stått och väntat förgäves är ut och år in på spårvagnarna förstår ju förstås att hon redan hos SS fått s(c)envana. Att hon dessutom är lik drottning Elizabeth kan jag verkligen intyga efter att ha sett bortåt halva engelska turistströmmen och ett antal ambassadråd resa sig i Folkans bänkar och sjunga »God save the Queen» när hon trätt in på scenen. Naturligtvis är dessa nationalitetsyra trohetsyttringar litet pinsamma för mig som försökt tolka Carl Albert Anderson över hundrafemtio kvällar utan att en enda stockholmare rest sig upp och sjungit »Kom, kom, kom till smörgåsbordet».

Litet nervöst var det förstås första kvällen då Nora kom av sig och började ropa »Var vänlig gå längre framåt» och det blev så trångt i orkesterdicket att pianisten måste peta bort fem änkenåder innan han nådde tangenterna och gitarristen fick kapa strängarna för att släppa ut en ilsken överste ur instrumentet. Han hade fastnat med sporrarna i C-strängen när han var på väg upp på scenen för att svära Nora tro och heder.

Det är klart att teaterledningen

tog vad jag på mitt specialspråk kallar en pokerchans med Nora, men tänk ett sådant vackert par vi har blivit. Ett par som inte endast — för att uttrycka sig pokeristiskt — räcker för en öppning utan t. o. m. som final så att hr Kar de Mumma varje kväll kan ta hem potten. Eftersom jag med rätta är känd som en ovanligt blyg man vill jag inte påstå att hr skriftställaren kunnat köpa sig en Rolls Royce enbart tack vare Nora och mig, men nog har vi bidragit med åtminstone nyckeln och det är ju alltid garantin för en bra start.

Nå, det var ju om Nora och inte om mig jag skulle berätta. Jo, när jag en gång åkte spårvagn så var det en konduktör som sa: »Hör nu hr Järrel, ni som är så bra på poker kan ni säga mig vad det är för likhet mellan en rik pokerförlorare och chefen för SS?» Eftersom jag inte kunde se någon likhet då jag inte var säker på om hr von Heland var pokerfrälst så svarade jag nej. »Jo, sa konduktören, båda tycker det är huvudsaken att miljonerna rullar.»

Nu undrar förstås den gode läsaren vad i fridens namn Nora har med den här saken att göra. Lugn gott folk, det kommer och är helt naturligt. Inte sant? Alltså: med tanke på spårvägens bokslut de senaste åren så undrar jag om inte Nora är värd sin vikt i guld hos bolaget. Hos oss på Folkan är hon en stor tillgång och hos spårvägen måste hon väl nästan vara den enda tillgången, hur skall man annars förklara förlusten? Hr Kar de Mumma som ju alltid skall vitsa skulle förstås i detta samman-

hang sagt att det är synd att spårvägens tillgångar är SO-NORA. Eftersom jag förmodar att det är rätt sällan han tar sina revyuppslag från den i övrigt — eller kanske just därför — så hedervärda publikationen Spårväg och Buss så tar jag chansen och vitsar på egen hand. Och när jag ändå håller på så vill jag bara helt försynt undra om inte spårvägen har fel ekonomichef? Det heter ju att man inte skall lägga sten på bördan och då kan det ju tyckas onödigt att ha Sand på Spårvägens ekonomi, men det är kanske för att någon skall bromsa också där.

Men nu tappar jag bort Nora igen. In från vänster alltså vackra drottning. Tack!

Där står hon nu mitt på scenen mer drottninglik än drottningen själv. Åtminstone att döma av de många bilderna från olympiadtävlingarna på Järvafältet. Själv skulle jag inte kunna föreställa mig Nora i regnkappa och stövlar. Nej hon är formad för att bära upp hellånga creationer. Att inte spårvägsledningen insett hur bra hon passar som drottning är obegripligt. Men med henne som spårvägsdrottning hade man kanske fått Ville Moberg på halsen. Man kan riktigt se hans då nyutkomna bok »Därför åker jag bil», framför sig.

Nej det är nog bäst att Nora stannar som konduktris på dagarna och blir drottning enbart på kvällarna. Men vem vet? Med hennes talang är ingenting omöjligt. Och kan man tänka sig något härligare för en teaterbiten konduktris än att få ropa ut »Dramaten nästa».